

ELOGI DE LES COLLES CASTELLERES

JOSEP-MARIA TERRICABRAS

Com és sabut,¹ el Premi d'Honor Lluís Carulla es concedeix per reconèixer persones o entitats que *“amb la qualitat de la seva activitat ... hagin ajudat a enfortir la consciència de comunitat nacional i el sentit de pertinença a la cultura dels Països Catalans”*. Em sembla particularment interessant remarcar que el premi no separa l'activitat cultural o cívica de la consciència nacional. Ben al contrari, afirma que es pot enfortir la consciència nacional amb la qualitat de la pròpia activitat. Perquè la consciència nacional no és un afegitó, un postís, una càrrega exòtica o sobrera, sinó que és el reconeixement que es fan, l'estima que es tenen, el sentiment que mostren aquells que comparteixen feines i projectes, esforços, ideals, passions i, quan cal, sofriments i dificultats. Certament, tenir consciència és ser conscient de qui s'és, de què es vol ser. I tenir consciència nacional és ser conscient que la natura, la història i la cultura ens han posat a l'abast uns instruments i ens han fet acompanyar d'unes persones que ens enforceixen com a individus i ens enorgulleixen com a grup. Una nació és gran no perquè faci discursos pomposos sinó per la qualitat de la seva activitat, pel civisme de la seva gent.

La nació catalana és gran per moltes coses, però avui volem destacar expressament que ho és també per l'activitat dels premiats, de tots els premiats aquesta nit, i de manera destacada per l'activitat de les seves colles castelleres, que s'han convertit, en els darrers anys, en un símbol interior i exterior d'una Catalunya moderna, sòlida i solidària.

Avui es premia la Coordinadora de Colles Castelleres, creada el 1989 i que aplega 56 colles. L'existència mateixa de tantes colles, diferents en antiguitat, en potencial, en nombre de membres, ja fa adonar de la riquesa social i cultural de l'activitat castellera. Aixecar un castell és molt més que fer una figura, que fer una torre, fins i tot molt més que fer un esforç. Perquè es fa, certament, un esforç, però aquest és coordinat, és assajat, calculat, compensat i cooperatiu.

Els castells són un treball de conjunt, una obra col·lectiva. Ho són tant, que qui els corona és l'enxaneta, és a dir, el membre més feble, el de menys pes del grup. Ja ho sé que això és necessàriament així, però és bo que ens adonem també del valor simbòlic d'aquest fet: l'enxaneta corona el castell com a darrer element de l'obra col·lectiva, perquè tan importants són els membres més forts i musculosos del tronc o de la pinya com l'acotxador o l'enxaneta, que són els més àgils i els més fràgils. Tots hi aporten tot el que tenen, tots s'hi juguen molt, i per això són tan importants les accions de foment de la salut i de prevenció de lesions que la Coordinadora ha intensificat en aquests darrers anys. Cert, un castell és un treball col·lectiu que

---

1. Aquest text és la transcripció del discurs que, en nom del jurat, va pronunciar l'autor el dia 17 de novembre de 2005 al Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona amb motiu del lliurament del XXIX Premi d'Honor Lluís Carulla a la Coordinadora de Colles Castelleres de Catalunya.

integra edats, complexions físiques, sexes, ètnies, famílies senceres amb tradició castellerà i persones acabades d'arribar. Un treball col·lectiu i integrador que, a més, és emocionant, perquè la tècnica —cada dia més necessària, més exigent, més depurada— ha d'anar acompanyada també de l'encert en un moment determinat i, com la vida mateixa, també de la inspiració i de la sort.

Que les nostres colles castelleres siguin cada dia més admirades, tinguin més èxit i representin millor Catalunya per tot el món ens omple d'orgull. Elles visualitzen magníficament la conjunció de l'esforç i la tradició amb la tècnica i la modernitat. A cada assaig, a cada actuació, en cada moviment, de manera concreta, bella, arriscada, de manera física i espiritual alhora, cada colla encarna les paraules del poeta. I és que pocs com els castellers saben de debò que sempre “tot està per fer” i que cada vegada “tot és possible”.

La Coordinadora de Colles Castelleres de Catalunya es mereixia el Premi d'Honor Lluís Carulla. Els membres del jurat només hem fet d'acotxador.

FOTO: NIDIU GIL

JOSEP-MARIA TERRICABRAS I NOGUERAS (Calella, 1946). Doctor per les Universitats de Münster (Alemanya) i Barcelona, ha estat becari investigador a Münster, St. John's College (Cambridge) i Berkeley. És membre de l'Institut d'Estudis Catalans, catedràtic de filosofia i director de la Càtedra Ferrater Mora de Pensament Contemporani, de la Universitat de Girona. Té obert el portal: <http://www.terricabras-filosofia.info>

FOTO: PUJOL GIL

